

Kis fekete ruha

vedd fel a kis feketét hozzá harisnyát is
újat a dobozból vigyázz ki ne lyukaszd
csináld meg a hajad mosd meg szárítsd meg
tűzd fel engedd le fogd össze
csavard be vasald ki
az elején volt a legjobb
szempillaspirál egy kis szemhéjtus
mindig mondtam hogy jól áll neked
egy kis szájfény finom átlátszó
egy keveset a kedvemért
cipő legyen elegáns
és kényelmes
csak a vörös kalapod ne vedd fel
ronda és ízléstelen

meg különben is a temetésemre mész

Véletlenül

eszedbe jut
takarítani
az ágyad mögött megtalálod a por-
cicamintas tangámat egy használt óvszer mellett
még reménykedem hogy előkerül
kérek ne dobd ki
ha elpostázod
talán kimosnám
és én szeretném máshol is otthagyni

Arcok

néha
néha eszembe jut
néha eszembe jut felidézni

egyre nehezebb
egyre nehezebb emlékezni
egyre nehezebb emlékezni arra az arca

lassan egybefolyik egy másik arccal
egy olyannal amit elfelejteni akarok
mindketten elbújnak egy szakáll mögé
már nem tudom mindkettőnek volt-e szakállja
most van egy arcom az egyik nevével és a másik szakállával
többé nem tudok belőle kettőt csinálni
egyszerre kell vágynom rá és gyűlölnöm
külön-külön nem megy
és nem tudom mit kezdhetek vele

talán aláképzelek egy feszületet
a szakáll adott a név meg mindegy
legalább lesz kihez imádkoznom

vagy a lábam közé képzelem ha maszturbálok
a név még mindig mindegy a szakáll meg nem látszik
ha lefetyelni látom talán megkedvelem

Bőröndben emlékek

majdnem üres de tele van
nem szabad kinyitni ezt mindig elfelejtem
csak egy csomag papír zsebkendő van benne
múltkor telesírtam a többit

vannak zsebek is csordultig
egy nyaklánc azóta nem volt rajtam
nem tudom mikor fűztelek a gyöngyök közé

egy utolsó szál cigaretta tőled kaptam
sosem fogom elszívni azt hiszem

az öngyújtód
nem tudom mikor vettem el
nem akartam sokszor nem akartam
most már nem adhatom vissza
legfeljebb ha te is visszaadsz mindent

tele van és mégis üres
beleférne az életem ha vinni akarnám
sajnálom mert igyekeztem
mégsem sikerült becsomagolni téged

Majd egyszer meglátogatlak

nem tudom mit vigyek
talán váltás alsónemű kéne
ha tovább maradnék
meg egy kispárna
hogyan jól aludjak
egy üveg vodka hogy elviselj
aztán visszafelé
elhoználak magamnak

Emléksejtek

hányszor kell még megmosnom az ablakot
hogyan igazán kilássak az átlátszó üvegen
hogyan fordulunk de a telihold mindig ugyanúgy talál
hányszor talál a reggeli fagy ébren
hányszor öntelek még ki a lefolyóba
de mindig kimászol egyre piszkosabban
most már hiába próbállak lemosni
szelencébe zárni szép tiszta arcodat
túl sokat voltál odalenn nem lehetsz a régi
megpróbáltam már elégetni tested és a nyálkás csatorna

amibe bele akartalak fojtani kicsúszik kezemből
hányszor takarítalak fel öntelek ki újra
és hányszor mosakszom magam is véresre dörzsölve bőröm
mert egyszer azt hallottam sejtjeink mindenre emlékeznek
és hány nap kell még élnem ebben a testben amely emlékszik rád
eldobnám csak félek nem találok újat
hányszor kell karmolnom a bőrsejteket amik emlékeznek rád
hogy a seb helyén az újaknak ne mesélhessen senki
hányszor harapok ajkamba saját vérem nyalva
és az íze undorító bár nem bír erősebb lenni mint a tiéd
hányszor hallucinálok és felejttem nyitva a csapot
hogy ússzon a lakás te nem úszol el

Amikor vonatokkal mérem az időt

Hány tödöm-tödöm egy tadam-tadam?

két személy egy teher
minden valahányadik
arra megy ahol te épp
két átszállásnyira laksz tőlem
számolhatnád
az egyik személy gyors
a másik minden állomáson megáll

két végállomás meg három megálló
nem is sok, ha olvasok az úton
ezért néhány évente meglátogatlak
cserébe te nem látogatsz meg soha
pedig te is szoktál olvasni ha úton vagy

cigizhetnénk az ablakpárkányon
– magasan van ám!
onnan pont látjuk a síneket
– tödöm-tödöm!
számolhatnád te is a szerelvényeket
– egy személy nagy teher!
mérhetnéd vele az időt
– tadam-tadam!